

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/561/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113203808
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113203808.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holíč, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava, č.k. 18C/91/2013-35 zo dňa 11. júna 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody 5.758,28 Eur a nemajetkovej ujmy 1.151,66 Eur, majúcej vzniknúť žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 202800042 dlžníčkou (povinnou) S. C., nar. XX.XX.XXXX (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 18460/2010) v zákonom stanovenej lehote, a rozsudkom rozhodol že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 5.758,28 Eur, a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.151,66 Eur, a náhradu trov konania. Žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie prvostupňový súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4 a 5, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 2 písm. c), d) a § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“). O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Vecne prvostupňový súd argumentoval tým, že dospel k záveru, že návrhu žalobcu nie je možné vyhovieť. Žalobca si v konaní uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica v exekučnom konaní vedenom pod spisovou značkou 3Er/29/2011, keď nesprávny úradný postup Okresného súdu Senica mal spočívať v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 21.06.2011, pričom konanie začalo dňa 14.12.2010, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia - k tomuto rozhodnutiu tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 189 dní (v skutočnosti súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia dňa 04.05.2011, keď návrh na súd bol doručený dňa 18.01.2011, teda k rozhodnutiu prišlo o 106 dní - uvedenie nepresných údajov žalobcom však na rozhodnutie súdu nemalo podstatný vplyv); žalovaný poukázal na skutočnosť, že z

dikcie § 44, ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, a tiež na skutočnosť, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní.

Žalobca podal súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného - žalobcu, proti povinnej S. C., pre vymoženie pohľadávky 1.496,83 Eur s príslušenstvom - dňa 18.01.2011 bola Okresnému súdu Senica doručená žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie tejto exekúcie. Okresný súd Senica uznesením č.k. 3Er/29/2011-10 zo dňa 04.05.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky dojednanej medzi účastníkmi vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru tvoriacich neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, ktorá ako neplatná nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť (následne uznesením č.k. 3Er/29/2011-14 zo dňa 07.09.2011 exekučné konanie zastavil z dôvodu že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá).

Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručenou žalovanému požiadal žalobca o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplatnenej v prejednávanej veci - žalovaný na uvedenú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neodpovedal z dôvodu, že žalobca neposkytol v rámci predbežného prerokovania požadovanú súčinnosť, čím bol proces predbežného prerokovania zmarený; v čase rozhodovania súdu uplynula šesťmesačná lehota odo dňa prijatia žiadosti, preto žalobu nemohol súd považovať za predčasnú.

Podľa § 9, ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, keď za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V praxi sa vychádza z toho, že ide o prípady vzniku škôd ktoré boli vyvolané inou činnosťou orgánov verejnej moci než rozhodovacou - nesprávnym úradným postupom je tak činnosť spojená s výkonom právomoci orgánu verejnej moci ak pri nej alebo v jej dôsledku dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu. Uvedené ustanovenie zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorá predpokladá splnenie súčasne troch podmienok, a to 1/ nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2/ vznik škody poškodenému, a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa neviaže na vydanie rozhodnutia v predpísanom konaní a s rozhodovaním nemusí súvisieť, alebo ide o postup v konaní smerujúci síce k vydaniu rozhodnutia, ktorý sa však bezprostredne v obsahu rozhodnutia neodráža; úradný postup nie je možné upraviť natoľko detailne, aby pokrýval všetky predpísané dielčie kroky, ktoré je potrebné v rámci výkonu právomoci uskutočniť, preto správnosť úradného postupu musí byť hodnotená i z hľadiska účelu, ku ktorého dosiahnutiu postup orgánu verejnej moci smeruje.

S poukazom na uvedené považoval súd nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica za neopodstatnený, aj keď Okresnému súdu Senica bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18.01.2011, pričom súd túto zamietol dňa 04.05.2011 (teda rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na 106. deň od doručenia návrhu súdu) - ohľadne prípadného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní, nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky, či priebeh rozhodcovského konania, pričom exekučný poriadok určuje lehotu na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ale nie na vydanie iného rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V prípade ak má súd za to, že nie je zákonný dôvod na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne - takéto rozhodnutie pritom nemožno považovať za jednoduché, pre ktoré by bola určená pätnásťdňová lehota. Súd zdôrazňuje, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákonná lehota neexistuje, a teda nemožno konštatovať že v prejednávanej veci nebola dodržaná lehota na vydanie rozhodnutia (zákon v čase podania návrhu na súd lehotu neurčoval!); zo skutkových okolností ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úpravu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

Podľa názoru súdu žalobca ako oprávnený v exekučnej veci v danej lehote vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nepresadzoval zákonnými možnosťami, nijako sa skoršieho rozhodnutia nedomáhal (keď súd vychádzal z obsahu exekučného spisu); žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by

počas doby od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o jej zamietnutí bol v neistote a hrozila mu akákoľvek škoda; nepreukázal tiež, že táto doba viedla k strate jeho legitímnych očakávaní (že nastane zákonom predpokladaný stav), a že by toto vyvolalo riziko ohrozujúce konečné vymożenie pohľadávky, keďže v mnohých iných exekučných veciach žalobcu ako oprávneného bola spochybnená právomoc rozhodcovského súdu, resp. materiálna vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Je zrejmé, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté, pričom v postupe Okresného súdu Senica neboli zistené žiadne pochybenia, súd konal riadne a bez prieťahov - možno konštatovať, že konajúci súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom k uvedenému je zrejmé, že absentuje prvotná podmienka pre vznik zodpovednosti štátu, a to nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci (resp. nebol v konaní preukázaný).

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ich vznik, pričom účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť (povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností), keď procesným dôsledkom spojeným s dôkaznou povinnosťou je neunesenie dôkazného bremena. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení nesie za predpokladu, že ním tvrdená skutočnosť nebola inak preukázaná, nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe ostatných vykonaných dôkazov. Podľa názoru súdu sa žalobcovi nepodarilo vôbec preukázať, že by mu v súvislosti s postupom Okresného súdu Senica v exekučnej veci vznikla akákoľvek škoda či ujma, a neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné (podľa zákonom určených kritérií) posúdiť vznik a rozsah škody či ujmy. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu istiny s príslušenstvom dôvodiac, že táto nemôže byť viac priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu - s týmto tvrdením žalobcu nie je možné sa stotožniť, nakoľko žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá z dôvodu nespôsobilosti rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu, a bol to práve žalobca, ktorý si zvolil postup pre vymáhanie istiny s príslušenstvom cestou rozhodcovského súdu, a nie všeobecného súdu. Neúčinný (nulitný) rozhodcovský rozsudok žiadnu prekážku následného prejednaní a rozhodnutí vo veci nepredstavuje, nakoľko podľa ustálenej judikatúry nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia odpadá prekážka *res iudicata* na uplatnenie práva na všeobecnom súde (žalobca ani nepreukázal, že by podal žalobu na všeobecnom súde o zaplatenie istiny s príslušenstvom voči dlžníkovi, ktoré konanie by bolo zastavené pre prekážku *res iudicata*). Navyiac nie je možné ani bez akýchkoľvek pochybností s istotou predpokladať, že by práve pri uplatnení nároku na zaplatenie istiny s príslušenstvom v konaní pred všeobecným súdom bol žalobca úspešný v celom rozsahu; žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že čas od doručenia žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia o zamietnutí tejto žiadosti viedol k zániku regulárnej a plnohodnotnej vymožitelnosti pohľadávky na zaplatenie istiny s príslušenstvom, teda k zmenšeniu existujúceho majetku žalobcu. Žalobca svoje tvrdenia o vzniku majetkovej škody (v žalobe iba všeobecne popísané) nijako nezdokladoval, a určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku. V časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy dospel súd k záveru, že v prejednávanej veci by stačilo aj iba prípadné konštatovanie porušenia práva, a nie sú dané dôvody na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s prihliadnutím na dôvody uvedené vyššie. Samotné vedenie exekučného konaní bez ohľadu na jeho dĺžku totiž nie je objektívnou prekážkou na udržiavanie kontaktu oprávneného, resp. exekútora s povinným, a nie je ani dôvodom k vzniku insolventnosti povinného, pretože spravidla dôvodom neplnenia dlhu povinného je jeho insolventnosť ešte v čase pred rozhodnutím v základnom konaní (tieto všeobecne známe riziká sú i rizikom každého podnikateľského subjektu). Podľa názoru súdu navyiac vzniknutú situáciu vyvolal aj sám žalobca tým, že uprednostnil rozhodcovský súd (súkromnoprávny orgán) pred všeobecným súdom, ktorý by nepochybne pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona na ochranu spotrebiteľa a súdnej praxe, a žalobcovi musela byť známa - vzhľadom na predmet jeho podnikaní (poskytovanie úverov z vlastných zdrojov), a to ešte pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie - rozhodovacia prax všeobecných súdov v problematike rozhodcovských rozsudkov. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy nie je podložená zo strany žalobcu akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, dôvody pre požiadavku na jej priznanie sú vymedzené v žalobe len všeobecne a nevzťahujú sa priamo na konkrétnu obchodnú spoločnosť - žalobcu. Odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, keďže im ujma nevzniká priamo, a preto sú postoje a pocity členov riadiacich orgánov a majiteľov žalobcu irelevantné; zánik podnikateľských aktivít a zánik vytvorených podnikateľských plánov žalobca žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikoval; vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou či ujmou musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba

skúmať či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody alebo ujmy existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za vznik škody alebo ujmy - nesprávny úradný postup teda môže mať za následok vznik zodpovednosti len vo vzťahu ku škode alebo ujme, ktoré boli priamo spôsobené práve (iba) týmto postupom, čo v prejednávanej veci preukázané nebolo. Preto, ak by aj žalobcovi vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, nebola by preukázaná súvislosť ich vzniku s postupom Okresného súdu Senica v exekučnej veci.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, t.j. nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, nepreukázanie vzniku škody /nemajetkovej ujmy a jej výšky, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/ nemajetkovej ujmy, súd návrh žalobcu na náhradu škody a priznanie nemajetkovej ujmy považoval za neopodstatnený, a preto ho zamietol.

V konaní žalovaný vzniesol námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009 - o takýto prípad v prejednávanej veci nešlo, nakoľko žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 18.01.2011, preto sa súd vznesenou námietkou premlčania ani nezaoberal.

Vzhľadom k tomu, že žalovanému plne úspešnému v spore nevznikli trovy konania, resp. o ich náhradu nepožiadal (§ 151, ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), súd rozhodol tak, že náhradu trov konania mu nepriznal.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote žalobca prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Ako odvolacie dôvody uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K jednotlivým dôvodom odvolania žalobca uviedol, že namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., keď v právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd bol pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z.z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z.. Súd tak svojim rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Súd len s poukazom na skutočnosť, že on sám nepozná dôkazy, ktoré by ho uspokojovali v tvrdení o výške škody, zamietol znalecké dokazovanie. Súd tak znemožnil žalobcovi objektívnym spôsobom preukázať výšku materiálnej škody a mechanizmus jej vzniku. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Navyše súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase.

Žalovaný odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej „O.s.p.“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a), c) a f) O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p..

Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivito i vo

vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa žalobou zo dňa 27.09.2012 domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom určil že žalovaný je zodpovedný za škodu ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Senica, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 202800042 dlžníčkou (povinnou) S. C., nar. XX.XX.XXXX (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 18460/2010) v zákonom stanovenej lehote, a rozsudkom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 5.758,28 Eur, a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 1.151,66 Eur, a náhradu trov konania. Uviedol, že žalobca je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažnej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov, a v pozícii oprávneného v exekučnom konaní navrhol písomným podaním, postupom podľa § 38 Exekučného poriadku, zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 202800042 dlžníčkou (povinnou) S. C., nar. XX.XX.XXXX, pričom po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 18460/2010. Nakoľko exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci v zákonom stanovenej dobe. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 04.05.2011 (konanie pritom začalo dňa 14.12.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia; k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby. Žalobca ďalej uviedol, že popísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom (§ 44, ods. 2 Exekučného poriadku), pretože v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietrahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Uviedol, že všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy a realizácia základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite. Uviedol, že potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Nečinnosť súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48, ods. 2 Ústavy SR - z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovi vznikla majetková škoda v sume 5.758,28 Eur predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere. Zároveň si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.151,66 Eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46, ods. 1 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6, ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky, a žalobca mohol vďaka skorému

rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá - postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára; potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 1.151,66 Eur, t.j. 20% z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou). Žalobca uviedol, že postupoval podľa § 15, ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody, žalovaný však na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalobca za nesprávny úradný postup exekučného súdu označil skutočnosť, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Z obsahu spisu Okresného súdu Senica, sp. zn. 3Er/29/2011 súd zistil, že dňa 18.01.2011 bola Okresnému súdu Senica doručená žiadosť o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného proti povinnej S. C., r.č. XXXXXX/XXXX, bytom J. K. XXXX/XX, I., pre vymoženie pohľadávky 1.496,83 Eur s príslušenstvom. Okresný súd Senica uznesením č.k. 3Er/29/2011-10 zo dňa 04.05.2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky dojednanej medzi účastníkmi vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru tvoriacich neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy, ktorá ako neplatná nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť. Následne Okresný súd Senica uznesením č.k. 3Er/29/2011-14 zo dňa 07.09.2011 exekučné konanie zastavil (žiadnemu z účastníkov náhradu trov exekučného konania nepriznal), z dôvodu že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá.

V exekučnom konaní teda súd rozhodol v zmysle § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z., nakoľko zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, súd nebol povinný do 15 dní od doručenia žiadosti písomne rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie jej zamietnutím, pretože pre toto rozhodnutie § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. nestanovuje lehotu.

Keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.).

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v citovanom ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, a to aj z ustálenej judikatúry, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomocí orgánu verejnej moci. Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri

rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosť urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípadne ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase doručenia predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia Okresnému súdu Senica (od 01.06.2010 do 31.05.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že v čase predmetného konania Okresného súdu Senica zákonná lehota 15 dní na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi pre exekučné tituly, ktorými sú rozhodnutia rozhodcovských súdov, ako tomu bolo i v danom prípade, neplatila a teda zákon vydanie rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora v prípade, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok žiadnou lehotou nelimitoval. Vzhľadom na to je potom potrebné uzavrieť, že Okresný súd Senica v predmetnej veci rozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora pre vydanie poverenia po lehote 15 dní neporušil žiadne zákonné ustanovenie. Odhliadnuc od uvedeného zákonná lehota 15 dní od doručenia žiadosti v zmysle cit. ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s poukazom na jeho znenie platí iba vtedy, ak súd vydá poverenie exekútorovi na vykonanie exekúcie. Rozhodnutie súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora, ale zákon v citovanom ustanovení žiadnou zákonnou lehotou nelimituje. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd zhodne s prvostupňovým uzatvára, že postupom dotknutého súdu v danej veci nedošlo k nesprávne úradnému postupu z dôvodu, že by súd nedodrжал zákonné lehoty a teda k porušeniu povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Závery prvostupňového súdu v tomto smere sú preto plne správne.

Nie je dôvodná argumentácia žalobcu spočívajúca v tom, že ust. § 9 ods. zák. č. 514/2003 je aplikovateľné len na zodpovednostné vzťahy, ktoré vznikli od 01.01.2013. Súd prvého stupňa ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. nepoužil v znení účinnom od 01.01.2013. Na predmetné ustanovenie prvostupňový súd poukázal v rámci použitých zákonných ustanovení v znení spred 01.01.2013. Toto zákonné ustanovenie v znení po 01.01.2013 na vec neaplikoval.

Pokiaľ ide o posúdenie nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Senica v danej veci, ktoré by malo spočívať všeobecne v zbytočných prieťahoch pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia je potrebné poukázať na to, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prieťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prieťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobcu na prieťahy, v dôsledku žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. účinnnej od 01.01.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v

prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. Najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. až s účinnosťou od 01.01.2013.

Ako odvolací súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah. Tiež by bolo nadbytočným i nedôvodným vysporiadať sa s ďalšou odvolacou argumentáciou žalobcu, ktorá sčasti ani nie je súladná s odôvodnením napadnutého rozsudku a ktorá vzhľadom na vyššie uvedené ani nie je spôsobilá dosiahnuť navrhované zrušenie napadnutého rozsudku, prípadne jeho zmenu.

K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd neporušil žiadnu zákonom stanovenú lehotu, nemohlo dôjsť z jeho strany ani k posunutiu trvania právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Keďže exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia súdnemu exekútorovi nepochybil a jeho konaním nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, od ktorého si žalobca v tomto konaní uplatňuje svoj nárok, nebolo potrebné v konaní už ani vykonávať ďalšie dôkazy za účelom preukázania materiálnej škody žalobcu. Ak teda súd prvého stupňa znalecké dokazovanie vo veci nenariadil, riadil sa zásadou hospodárnosti konania, pretože takéto dokazovanie by bolo v danej veci nadbytočné a nevhodné. K úvahám žalobcu o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. V konaní nebolo zistené, žeby v exekučnej veci, od ktorej si žalobca svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase.

S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v celom rozsahu, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd s použitím § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok, včítane správneho výroku o náhrade trov konania, (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p., pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich náhradu návrhom v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.